KÄRLEKENS TEMPEL.

Berättelse af

PEHR THOMASSON.

(Forts. från förra numret).

Björner uttalade den sista meningen med en röst, som låt så hemsk och förtviflad att Hulda bäfvade därvid. Hon reste sig plötsligt upp och yttrade med svärmisk undergifvenhet:

Fader! jag skall försöka att uppfylla din önskan .... Må Herran stå mig bi!"

"Tack mitt barn.... Nu finner jag att "du är den af minom benom"; ty en Björner kan med styrka hära sitt öde och besegra detsamma. Ditt skall dock blifva ljuft. Jag vet och förstår detta bättre än du. Bort derför med all verklig klagan, alla suckar och tårar! Visa dig glad, om det ock skulle svida i bröstet."

"Jag skall försöka," hviskade Hulda ånyo och lättade sitt betryckta bröst med en djup suck.

I detsamma kommo tre herrar in i lösalen. Det var kronofogden, kandidaten och församlingens prest. Alla voro högtidsklädda emedan de voro ordentligt bjudna, hvilket var den första bjudningen som Björner gjorde sen han kom till orten. Klämming var utstyrd i full uniform och hans fylliga ansigte sken som en fullmåne.

Värden helsade sina gäster välkomna, men värdinnan var tyst och sluten. Hon försökte väl att le, men det var ett leende under tårar, "en sorg i rosenrödt." Rosén märkte genast att något ovanligt var å färde. Han sökte att utforska det i Huldas anletsdrag; men han märkte tydligen att hon undvek honom, och detta stegrade hans nyfikenhet.

Sedan herrarne språkats vid en liten stund, hvarunder Klämming visade sig mäkta upprymd och glad, fattade Björner sitt glas och yttrade:

"Mina herrar! Det är icke utan vigtig orsak, att jag tagit mig den friheten att invitera er på ett glas i afton. Jag har den glädjande nyheten att härmed offentligen förklara min enda dotters förlofning med vännen och kronofogden Klämming. Jag hoppas herrarne tömma ett glas för deras lycka och välgång."

Om en bomb kreverat vid Roséns fötter kunde han icke blifvit mera förvånad än öfver dessa ord. Han s'äppte glaset och sjönk handfallen ner på ett gungbräde. Sammaledes var det med Hulda. Hon sjönk vanmäktig i sin faders armar. Båda regade likväl snart mod och sökte att hålla god min.

Klämming närmade sig med lätta steg till fästmön, som darrande slöt sig intill sin fader.

Presten höll ett blomstrande lyckönskningstal; men kandidaten bara teg och drack.

Björner fylde jemt i glasen och uppmanade till dryckjom. Han var ovanligt språksam och den artigaste värd man kan tänka sig. Ingen var dock så lycklig som Klämming. Han höll sig så troget bredvid sin älskade hela aftonen, att det var omöjligt för Rosén att i ensamhet få utbyta ett ord med henne, det han så gerna önskade. Med hemlig förnöjelse såg han dock att Hulda var mer än lofligt besvärad af sin fästmans klumpiga artigheter. Detta gaf honom anledning till att med blyerts teckna några ord på ett papper, det han i ett lyckligt ögonblick fick tillfälle att sticka henne i handen. Orden voro följande:

"Goda Hulda!

Du är offer för en nedrig anläggning; men misströsta icke! I morgon medan din far efter vanligheten är på sjön infinner jag mig här. Du skall aldrig blifva Klämmings maka.

Under något husligt föregifvande fick Hulda tillfälle att läsa biljetten. Hon blef ifrån den stunden liksom gladare till sinnes. Rosén fick en tacksam blick. I afskedets stund lemnade hon honom papperslappen åter med följande påskrift:

"Jag väntar dig!"

Rosén kysste med hänryckning de få orden och begaf sig hem, men icke sof han något den natten. Förhållandet var troligen detsamma med Hulda.

9.

Tidigt den följande dagen var Rosén på benen och gjorde en utvandring i det gröna.

Morgonen var oändligt tjusande och vacker. Fåglarne sjöngo och blommorna prålade i sin rika midsommarskrud, men Rosén hvarken hörde eller såg. Han vandrade med häftiga steg och feberglödande kinder fram och åter på stranden, för att invänta den stund då Björner skulle lägga ut med sin båt. Men denna stund ville icke komma. Långa timmar förgingo utan att någon farkost blef synlig. Det ville verkligen synas som Björner i dag för första gången på femton år hade glömt sin skatt i hafvets sköte, hvilket förundrade vår vandrare på det högsta. Han fattade slutligen det djerfva beslutet att i hemlighet besöka stället och göra sig underrättad om förhållandet.

Faldershage var på alla sidor omgifvet af en hög stenmur och i öfrigt bevarad som en fästning. Endast tvenne ingångar funnos, nemligen en vid stora ladsvägen och en annan som ledde ut till sjön. Båda voro försedda med höga portar, som alltid voro stängda. För att komma in måste man ringa på en klocksträng, då Jonas efter en lång väntan kom och öppnade, sedan han först gjort sig noga underättad om den främmandes ärende.

Dessa formaliteter ville icke Rosén i dag efterkomma. Han klättrade derför upp i ett högt träd, hvarifrån han svingade sig ner på stenmuren och vidare in i trädgården. Här smög han länge omkring på de slingrande gångarne, men stannade till sist i ett tätt busksnår, helt nära tornet, så att han tydligen kunde se hvad som tilldrog sig i dess grannskap.

Efter lång väntan blef han varse tre personer som kommo ut på det flata taket, der de satte sig ned på en grönmålad soffa. Det var Björner, Klämming och Hulda. Den senare satt midt emellan de båda männen, lik en alpros emellan tvenne mossbelupa trädstammar. Hon syntes till hela sitt väsende hvit och darrande, som en vattenlilja på vågen.

Rosén hade sett nog. I dag var det intet hopp att råka henne. Länge stod han likväl betagen i den vackra synen. Hulda hade aldrig synts honom så engelaren och gudomlig som i dag. Med möda lemnade han platsen och återvände samma väg han kommit, fast besluten att göra om försöket i morgon med bättre framgång.

Med bedröfvadt hjerta anlände han till hemmet, der han af sin kära mamma fick veta, att det redan lyst första gången för det nyförlofvade paret. Det var olja på elden. Den eldige ynglingen svor inom sig sjelf, att han ovilkorligen skulle göra hjonelaget om intet.

Ingen tid var att förlora. Man måste smida medan jernet är varmt, var den grundsats som han i sin fulla bemärkelse ville göra gällande i denna sak.

Dagen derpå förnyades försöket och äfven följande; men alltid med samma resultat. Björners båt låg förtöjd vid land; han tycktes hafva öfvergifvit sina sjöfärder. Rosén smög omkring i trädgården och var dagligen ett stumt vittne till Klämmings kärlekspjoller, som han omöjligen kunde hindra; ty han fann att Hulda var bevakad af faderns skarpa argusögon. Han var af denna orsak förtviflad och började misströsta om utförandet af sin vigtiga mission. Plötsligt öppnades hoppets portar. På fjerde dagens morgon gjorde Björner och Jonas den vanliga utflykten. Rosén skyndade genast till porten, men som denne var stängd måste ha ntaga den vanliga vägen öfver muren. Snart var han likväl på den bestämda mötesplatsen, der Hulda redan väntade honom.

Rosén hade hunnit den efterlängtade stunden. Han stod nu framför den älskliga flickan; men tyst och sluten som en marmorbild, hvilket äfven var händelsen med Hulda. De unga älskade hvarandra med hela den första kärlekens värma, utan att ännu ett ord, som kunde förråda deras innersta känslor, blifvit växladt dem emellan. Detta var dem klart i närvarande stund, ty ögonspråket har i alla tider varit den bästa kärlekstolken. De såga på hvarandra och deras hjertan afspeglade sig i blicken.

Rosén bröt ändtligen tystnaden och sade:

Älskade Hulda! Jag nyttjar denna benämning, ty ända ifrån första stund jag såg dig, har mitt hjerta brunnit för dig; men aldrig har jag vetat det bättre än nu. Jag säger derför ännu en gång älskade Hulda, men vill icke att du skall anse detta som en kärleksförklaring å min sida, ty jag vågar icke hoppas att min böjelse skall blifva besvarad. Jag hoppas endast att du vill anse mig som en vän.... en vän som vill din högsta lycka. Haf derför förtroende till mig!.... Jag skall försöka att rädda dig, ty jag är säker på att du anser din förening med Klämming som en olycka."

"En stor olycka," hviskade Hulda med en djup suck.

"Så är det verkligen," återtog Rosén. "Klämming är en dålig karakter, en hjertlös menniska, som har med rätt och orätt roffat till sig en stor förmögenhet, det enda han njuter anseende för. Penningen och ett godt bord äro de enda gudar ha dyrkar. Han skulle kunna sälja sin kärlek, om han nånsin egt någon, för dessa båda saker."

"Rysligt," suckade Hulda ånyo.

"Du inser detta och likväl har du bifallit till hans förening; det var illa gjort."

"Visserligen.... Men hör mig först och du skall icke dömma så hårdt. Jag är ännu ett barn, som har föga erfarenhet af lifvet. Min moder mistade jeg i vaggan och min far vet jag mig aldrig ha sett förrän ja gkom hit. Vid tre års ålder blef jag inackorderad hos en fru i Stockholm, der jag lefvat hela min tid och åtnjutit en god uppfostran, genom min fars omvårdnad. Utan honom kände jag mig så ensam och öfvergifven i verlden. Jag längtade till hans möte och han emottog mig med öppna armar. Det var så ljuft att luta sitt hufvud till ett faderligt bröst. Jag trodde min lycka för alltid befästad. Det var ett grymt misstag! Han fordrade denna förening, som utgör min afsky. Jag grät och bönföll om skonsamhet. Han blef vred och kallade mig ett otacksamt barn, som förgiftade hans lefnadsdagar. Han förklarade vidare att utan denna förening vore hela hans lefnadsmål förfelat; han skulle med sorg läggas i grafven. Jag kunde rädda honom och jag lofvade försöket.... Det är svårt, men jag måste om jag än skall duka under."

"Känner du din far, det vill säga har du dig hans lefnadsöden närmare bekanta?"

"Icke det ringaste. Jag vet endast att han varit någon tjensteman i Stockholm.... Han förefaller mig stundom så besynnerlig att jag nästan blir rädd."

"Så är det. Din far är verkligen besynnerlig. Jag vill inte förtala honom, aldraminst för dig; men omständigheterna fordra att jag måste säga dig en bitter sanning. Du är ren och oskyldig, derför måste du veta allt.... Har du mod att höra mig?"

"Ja," hviskade Hulda och slöt sig närmare den unge mannen.

Rosén fattade hennes lilla hand och började, men blef hastigt afbruten genom en häftig ringning och ett starkt buller på strandporten. Båda blefvo förskräckta. Deras första tanke var på Björner. Rosén gjorde sig färdig till flykt, men hejdade sig vid närmare betänkande, ty Björner hade ju själf portnyckeln. Det måste således vara en främmande, hvarför han stannade kvar. Emellertid fortfor ringningen och bullret med en häftighet, som var i närvarande stund högst obehaglig för Rosén. Han gick slutligen att öppna. Tvenne stora, mörklagda karlar frågade genast efter sektern, som de nödvändigt ville tala vid. Då de blefvo upplysta om hans frånvaro, aflemnades en fjerding som sektern skulle ha. En af karlarne satte den försiktigt inom porten och sade:

"Helsa sektern att jag kommer igen i afton; men akta fjerdingen väl, ty den är full af krut."

Rosén läste åter porten och skyndade till lösfalen. Han fattade åter Huldas hand och yttrade:

"Älskade Hulda! din far är en fullkomlig gåta. För femton år sedan kom han hit som skeppsbruten, icke egande mer än kläderna på kroppen, och han är likväl i närvarande stund en svåra riker man. Han har under tiden gått här som simpel arbetare och handlat och vandlat med de arma fiskarne, hvilka han med fogdens tillhjälp har prejat både till märg och ben. Han har i få ord sagt varit en hård procentare. Den präktiga byggnad ni här bebo kallas allmänt "fiskarepinan", emedan den är murad af enkors och fattiga fiskares svett och möda. Man har ej i öfrigt något att förebrå honom i allmänna lefvernet, om man undantager vissa trakasserier med en del sämre folk, såsom de båda karlarne vi nyss sågo. Dessa voro enligt min öfvertygelse tvenne båtsmän, som stulit varan ur kronans förråd i Karlskrona. Krut är förbjudet att säljas af hvem som helst, men din far har drifvit handel därmed i många år."

"Rysligt.... mer än rysligt!" utropade Hulda och sjönk nästan vanmäktig ned på en soffa.

Rosén lindade sin arm kring hennes veka lif och fortfor:

"Stackars Hulda! Jag skulle icke sagt dig den bittra sanningen om det icke varit nödvändigt. Din far har bestämdt något dåligt motiv med din förening. Hvad det kan vara är icke lätt att begripa, emedan han är outgrundlig i alla sina handlingar. Det vissa är emellertid att du aldrig bör blifva Klämmings maka."

"Jag måste.... O, hvad jag är olycklig."

"Det senare medger jag, men icke det förra... Vid himmel och jord! du skall aldrig blifva hans, om du har förtroende till mig.... Har du det, min älskade?"

Hulda svarade intet, men hon slöt sig intill ynglingens sida med en hängifvenhet som var omisskännelig. En lång paus uppstod. Rosén höll den sköna bäfvande flickan i sin fam och deras läppar möttes för första gången.

"Du är min....min för evigt," utropade ynglingen med hänförelse, men tillade i en lägre ton: "Nu gäller det handling, mod och beslutsamhet. Jag har uppgjort följande plan till din räddning: I morgon afton vid tiotiden infinner jag mig här, då du genast gör mig sällskap, ty en flykt är det enda, som kan hjelpa dig ur faran. Jag skall hafva hästar och vagn i grannskapet, som föra oss till Karlskrona, der jag lemnar dig i ett aktningsvärdt hus hos min moster. Framtiden skall vidare bestämma vårt handlingssätt.... Det värsta blir hur du skall komma ut vid den bestämda tiden; men jag vet att Klämming kommer hit i morgon afton och att gubbarne med säkerhet skola hafva en toddy. Under tiden kan du lätt smyga dig undan."

Hulda studsade i början vi den tanken att hon skulle fly, men kärleken besegrar allt och beslutet var fattat.

Det var också på tiden, ty porten öppnades och Björner inträdde. Han blef genast varse krutfjerdingen, som han befalde Jonas att bära ned i källaren under yttrande:

"Jag har redan en förut, men jag maste val äfven taga denna. Det skall dock blifva den sista."

De älskande gåfvo hvarandra en varm handtryckning och skildes.

10.

Många voro de tankar som kretsade sig i Huldas hjerna efter mötet med sin verklige älskare. Hon ville så gerna älska och högakta sin fader; men hon kunde icke detta, då hon tänkte på de ord, som Rosén yttrat om hans lefnadssätt. Hon fasade likväl vid den tanken att, fly, och ju närmare den afgörande stunden nalkades, desto oroligare och tveksammare blef hon. Men hon kände sig äfven med sig sjelf, att hon efter detta omöjligen kunde utan den djupaste afsky räcka handen åt Klämming. Hon hade öppet sagt honom detta; hon hade med brinnande böner vädjat till hans ädelmod; men Klämming hade skämtande afslagit alla hennes inkast. Hon hade nyttjat samma medel med fadern, som blifvit vred och förargad. Hon beslöt likväl att våga ännu ett försök. Stunden syntes gynnande. Björner satt rökande i en stor länstol midt emellan sin dotter och kassakistan. Hans blickar hvilade med en viss förnöjelse på båda delar och hans allvarsamma ansigte var mildare än vanligt. Hulda slog sina armar vänligt kring faderns hals och tryckte en tårbemängd kyss på hans höga, något fårade panna. Hon föll derefter på knä vid hans fötter, sammanknäppte sina händer och yttrade med en bedjande stämma:

"Dyra, älskade pappa! Jag har försökt att göra dig till viljes, men.... jag kan inte, jag förmår inte.... mina krafter svika.... "Haf förbarmande!"

Björner betraktade sin dotter länge med rörelse. Han tog henne sedan vid handen och sade:

"Res dig mitt barn! Jag är icke värdig något knäfall. Sjelf gjorde jag en gång ett sådant, men jag gör det icke mera.... Man skymfade, man hånade, och hvad som var ännu värre: man log och sparkade ut mig derför.... Jag vill vara barmhertigare. Sätt dig här vid min sida! Jag skall i korthet berätta dig mina lefnadsöden. Har du sedan mod att motsätta dig min önskan, så är det icke mitt blod som rinner i dina ådror."

Hulda lydde uppmaningen. Björner strök sig öfver pannan några hvarf och började sin berättelse sålunda:

"Jag är säkert hård och besynnerlig i dina ögon, mitt barn! Likväl klappar mitt hjerta i min barm; ett hjerta som lågat för allt skönt och herrligt på jörden; men som tidigt blef kastat i lidelsernas ugn, der det nära förbrunnit till stoft och aska.... Snart har jag intet hjerta mer. Det måste så vara. I långa år har jag arbetat på dess undergång, sporrad dertill af följande händelse, som var första upprinningen till mina vidriga lefnadsöden.

"Jag var en frisk och lefnadsglad student, som hufvudsakligen genom egen förtjenst tagit mig fram i verlden, emedan mina föräldrar voro ett tarfligt klockarfolk, som föga eller intet kunde bispringa sin son. Jag studerade, konditionerade och gick min bana framåt med modiga steg. Vid tjugo år hade jag tagit kameralen och beslutat mig för att resa till Stockholm, der jag ämnade ingå på tjenste mannabanan. Men som jag icke hade några respengar, antog jag på någon tid en yppad kondition hos en välmående häradsskrifvare i södra Skåne. Min principal och jag blefvo såta vänner. Han var en lat skrifkarl, men duktig jordbrukare, som hade sin största njutning i ett godt bord. Jag fick sköta tjensten, den jag inom tre månader blef förordnad att på egen hand förestå. Häradsskrifvaren hade en treflig familj, isynnerhet en nittonårig dotter, som hette Estrid. Hon var bländande skön som en Juno och majestätligt stolt som en drottning. Hennes svarta hår var ett gläsande nät kring en doftande rosengård och hennes bruna ögon tvenne brännspeglar, som hade skallerormens tjusblick. Aldrig har jag hvarken förr eller sedan sett sådana ögon. Jag blef förtjust, bedårad, eller rättare sagt förtrollad. Mitt bröst var en sjudande vulkan, som måste urladda sig om icke hjertat skulle springa i stycken. I en lycklig stund yppade jag min böjelse, ty den blef besvarad. Hon svor mig en evig trohet, och eden beseglades med kyssar, som ännu bränna på mina läppar likt glödande eldkol. Jag blef nära vansinnig af glädje, och himmelsk glada voro de dagar jag nu upplefde. Föräldrarna sågo vår kärlek med bifall. Vi lefde som ett förlofvadt par i största frihet. Halfva sommarnätterna sutto vi i trädgården och lyssnade till näktergalen, under det vi njöto dessa herdestunder, som ingen dödlig kan beskrifva. Estrid tycktes älska mig med passion. Hon visade det vid alla tillfällen, och jag — jag var den sällaste bland dödlige.... Men länge fick icke Adam vara i paradiset.... Estrid! den sköna, varma och gudomliga Estrid, var en hycklerska, en djefvul i qvinnohamn, en huggorm som sprutade mitt hjerta fullt af etter, ty hon svek sina eder och hånade mig."

Björner gjorde en paus i sitt tal. Hulda betraktade honom med deltagande, ty i hans ansigte afspeglades i detta ögonblick ett djup af lidelse och hat, som väckte både medömkan och fasa. Hon längtade efter fortsättning, ty Björner talade med en värma och hänförelse som var fängslande. Han började åter:

"Min berusning varade i tre månader. En friare kom som hade etthundratusende riksdaler och Estrid gaf honom genast hand och hjerta. Det var en yngling utan både kunskaper och utseende, så att bevekelsegrunden till hennes handlingssätt var rikedomen. Jag ville i början icke tro att hon menade allvar, och då jag blef öfvertygad att så var händelsen besvor jag henne vid allt hvad helligt är att afstå från sitt förehafvande, emedan jag derigenom skulle blifva olycklig både för tid och evighet. Jag knäföll vid hennes fötter och tiggde om ännu en kärleksfull blick, men hennes sköna ögon hånlogo. Hon sade mig öppet att jag var en fattig stackare, som aldrig borde tänka på att fästa mig vid någon flicka, då jag icke kunde försörja henne. Jag åberopade min kärlek och framtiden, men hon log åt båda delar och vände mig föraktligt ryggen. Det var en förfärlig stund. Jag vände mig i bedröfvelsen till föräldrarne; men äfven dessa förebrådde mig min fattigdom och bemötte mig med köld och förakt. Fadern visade mig formligt på dörren. Jag lydde ögonblickligen. Förkrossad, bedragen och gäckad, lemnade jag mitt kärleksden och svor i mitt sinne en evinnerlig hämd åt henne, ormen i paradiset, som dref mig derur. Hennes trolöshet plågade mig mindre än det kalla hån och förakt, hvarmed hon stötte mig tillbaka. Ett hån som jag aldrig kan glömma, ty ifrån den stunden har jag endast lefvat för hämden. Jag svor inom mig sjelf att en dag blifva egare af hundratusende riksdaler; ty utan denna summa kunde jag icke sätta min hämndplan i verkställighet. Huru jag kämpat och försakat för denna min ed, skall du i det följande få höra.

'Med hela min förmögenhet på ryggen, följde jag en skuta från Malmö till Stockholm. Jag blef genast inskrifven som extra ordinarie i kammarrätten, der jag arbetade natt och dag för att komma fram på tjenstemannabanan. Snart märkte jag likväl att detta var ett temligen lönlöst göra, och som penningar i första rummet behöfdes för realiserandet af min idé, så sökte jag på alla sätt att förtjena. Jag sågade ved åt värden för hyran; jag borstade åt resande på ett hotell för maten, och jag förde räkenskaperna åt en skräddare för kläderna. Under tiden uppträdde jag äfven som sakförare, hvilket var den mest lönande af mina sysselsättningar. På så sätt förtjenade jag visserligen mynt, men det ville inte förslå. Jag slog mig derför på att blifva procentare; men äfven detta gick smått, emedan mitt rörelsekapital var ganska inskränkt. Genom en klok förvaltning blef det dock större med hvarje år. Slutligen blef jag bekant med din mor, som hade tiotusende riksdaler, hvarför jag gifte mig med henne, helst som hon var en ganska vacker menniska. Hemgiften var en god förstärkning åt kassan. Rörelsen gick med raska steg framåt. Snart hade jag den beräknade summan i min kassakista. Jag hade nu hunnit det föresatta målet och det återstod mig endast att göra slag i saken. Vid denna tidpunkt dog din mor. Du var då tre år. Jag ackorderade in dig i ett aktadt borgarhus och rustade mig i ordning för att hämnas, enligt följande plan:

(Forts.)

Plågor

Från Reumatisk Feber.

Skulle hafva dödat vår son.

Dr. Miles' Anti-Pain Pills räddade honom.

"Vi började använda Dr. Miles' Nerve och Lever Pills för sex år sedan. Min hustru hade lefversjukdom, och en granne gaf henne några af dra lefver piller på försök, hvarefter vi köpte en flaska och min hustru använde dem ända tills hon blef kurerad. Sedan har jag användt dem, och jag måste säga, att jag aldrig användt några piller, som gifvit så tillfredsställande resultat som dessa. Vi använde äfven Dr. Miles' Anti-Pain Pills med stor framgång. För tre år sedan led vår son Harry af reumatisk feber. Han hade lidit så mycket, så jag tror, om vi ej gifvit honom Dr. Miles' Anti-Pain Pills, skulle han dött. Dessa piller hjälpte honom genast. Jag tager alltid med nöje hvarje tillfälle i akt att prisa Dr. Miles' bot emedel." - James Everts, Alton, Ills.

"Jag hade lidit af neuralgi i många år och aldrig funnit någon varaktig hjälp förrän jag började använda Dr. Miles' Anti-Pain Pills. De äro ett säkert botemedel för hufvudvärk och neuralgi. Genast i dag rekommenderade jag dem till en vän som hade svår hufvudvärk, och en halftimme därefter kom han in i butiken med ett leende på sina läppar —. Hufvudvärken var borta. Vi använda dem inom familjen; de äro utmärkta för frontimmerskommor. De blifva mycket nerven i denna höga atmosfär. Farmor säger, jag skulle tala om för Dr. Miles, att hon ej kunde lefva här, vore det ej för Anti-Pain Pills, hvilka hon tager alle som oftast." L. B. Morris, Helena, Montana.

Alla apotekare säljs och garantera första flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nerven och hjärtsjukdomar. Adress Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

Den angenäma hjelpen till helsa

Paxtine

Toilet Antiseptic

Gör tänderna hvita—renar munnen och andedrägten—botar snufva, sår hals, sårа ögon, och läker medelst direkt användning all inflamerad, sårartad och katarrisk åkomma, som härleder sig från qvinlig opasslighet.

Paxtine besitter en utomordentlig reningsförmåga, helande och antiseptiska egenskaper ouppnådda af någonting annat. Säljes i alla Drugstores. Pris 50 Cents.

STORT PROPPAKET FRITT.

The R. Paxton Co., Boston, Mass.

SE HIT!

De urgamla berömda Egyptiska

Zigenare-Spåkorten

ETT KOMPLET SPEL.

Mycket intressant och spännande Sällskapsspel.

Förträffligt medel Mot dåligt Humör Anvisning medföljer.

Hvar och en kan förutsäga sina och äfven andras öden medelst de berömda spåkorten. Anvisning på svenska språket medföljer. Intressant i umgängskretsar. Vi skänka dessa kort alldeles frit till hvar och en som skaffar endast en ny prenumerant.

Svensk Familj-Journal
Minneapolis, Minn.

Emigrantöden

Svensk-amerikanska skildringar

Af FELIX VIVO. Pris 25 Cents.

INNEHÅLL: "Godt nytt år—De blågula färgerna—Var hennes pris för högt?—För frans skull—Lyckans hjul är rundt—Kalle Svensons äktenskap—Ingen är hjelte, när han friar—Bättre och sämre folk—Fästmannen—En gång i lifvet, men ej mera—Ögonens begärelse—Lifvet på en pinne—Han tog lifvet förlätt—Lovisa på hörnet—En gyllenbröllop—Processionen—Nemesis—Lilla Maja—Fjerde budet—Det kan komma bra till passen gång—Tända endast mot lådans plån—Sann ära—Ett handslag öfver hafvet—Ingen undgår sitt öde.

Hundår och Lyckodagar.

Fjorton intressanta svensk-amerikanska berättelser, tecknade af

FELIX VIVO. Pris 25 Cents.

NYSS UTKOMMEN.

INNEHÅLL: Egna-hems-frågan—Lyckopenningen — Femte hönen—Vackra ögon — Julbesöket—När Kalle Ekstedt skref till "Svenska Posten"—Ättenstradationer — Vårsol — "Help your self"—Klockeklang—Pengarne, som torkade in—Mora förhoppningar—Hjertats nyckelheter sång—När julljusen tändra.

C. RASMUSSEN PUB. CO.,
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

Fick-Kalender

för år 1907

med almanack och annotations-bok för hvar dag i året

vackert inbunden, innehållande fullständig Atlas öfver För. Staterna och dess besittelser (tillhopa 9 fint utförda kartor), sista folkräkningen, upplysning om postförsändelser, månskiften, mynt, mått, vigt, affärslagar m. m.

En äldre årgång

af "Svensk Familj-Journal", ca. 200 sidor, lika med 800 boksidor, med vackra illustrationer, innehållande omkring 100 novelier, berättelser och dikter af de förnämsta författare, häftad i vackert omslag, samt

10 kolorerade Vy-Brefkort

från Sverige eller Finland

Fritt till enhvar

som inom 30 dagar insänder 30c för 18 månaders prenumeration på Svensk Familj-Journal, hvari inbegripet vårt stora, eleganta Julnummer. Hvarje nummer innehåller från 16 till 20 sidor med korta intressanta berättelser och dikter samt utmärkta illustrationer, och bildar ett vackert komplett häfte.

Kom ihåg—En oumbärlig handbok för hvar dag i året, 10 vackra vy-brefkort från gamla landet, som ni kan glädja vänner och bekanta med, en mängd utmärkt lektyr, en journal som i ord och bild bringar hälsning och minnen från gamla landet. Allt detta sändes postofritt vid emottagandet af 50c i money order eller frimärken.—Skrif samtidigt efter bok-katalog och liberala anbud till agenter och prenumerantsamlare.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 So. 4th St., Minneapolis, Minn.